

РЕШЕНИЕ

№ 7173

гр. София, 10.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9757** по описа за **2020** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал.1, изр.2-ро от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение на СРС от 27.07.2020 г. по НАХД № 6387/2020год. на СРС, НО, 108 състав.С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № 22-006696/23.04.2020 г., издадено от Директора на ДИТ-С., с което на дружеството е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв. на основание чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 350, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на постановеното от СРС решение. Моли се то да бъде отменено, като бъде отменено и издаденото НП. Алтернативно се прави искане да бъде приложен чл. 415в, ал. 1 от КТ. В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. С., който поддържа касационната жалба и моли същата да бъде уважена. Алтернативно прави искане да бъде приложен чл. 415в, ал. 1 от КТ.

Ответникът – ДИТ-С. – в съдебно заседание се представлява от юрк. С., която оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който счита решението на СРС за правилно и моли същото да бъде потвърдено.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

Със Заповед от 04.12.2019 г. [фирма] прекратило трудов договор № 155/09.04.2019г. с работника И. Д..Заповедта била връчена на работника на 04.12.2019 г. Дружеството не изискала в петдневен срок от работника трудовата му книжка, за да впише в нея прекратяването на трудовото правоотношение. На 10.02.2020 г. пълномощник на работника подал сигнал до ИА ГИТ.На 02.03.2020 г. [фирма] отправило писмена покана с дата 27.02.2020 г. до Д. да представи трудовата си книжка в петдневен срок, но тя не му била връчена.

На 05.03.2020 г. контролни органи в Дирекция „Инспекция по труда” – С., извършила проверка по повод жалбата на Д.. Установили, че дружеството не е поискало от него в петдневен срок от прекратяване на трудовото му правоотношение трудовата книжка, за да впише прекратяването, нарушение по чл. 350, ал. 1 КТ, вр. с Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж.

Бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-006696 от 05.03.2020 г.

Въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление № 22-006696/23.04.2020 г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Съставеният АУАН и издаденото НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са издадени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

Съгласно чл. 350, ал. 1 от КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение работодателят е длъжен да впише в трудовата книжка данните, свързани с прекратяването и да я предаде незабавно на работника или служителя. Според чл. 2, ал. 4 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж, работодателят е длъжен да поиска трудовата книжка, за да впише измененията в трудовото правоотношение в 5-дневен срок.

Както правилно е приел СРС, безспорно е установено, че работодателят не е изпълнил задължението си и не е вписал в трудовата книжка на работника данните, свързани с прекратяването на трудовото му правоотношение.

Възражението, че трудовата книжка е била поискана в законоустановения срок от работодателя, касационният състав счита за неоснователно, тъй като по делото не са ангажирани никакви доказателства за това.

Отправеното искане за представяне на трудовата книжка до работника е от 02.03.2020 г., т. е. извън законоустановения срок, видно от представената по делото разписка, поради което не представлява изпълнение на установеното в чл. 350, ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 2, ал. 4 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж задължение.

Възражението, че е налице бездействие от работника, тъй като не е предоставил трудовата си книжка, което е довело до извършване на посоченото в НП нарушение, е неотнормисимо към установяването на извършеното нарушение, тъй като няма връзка с

изпълнението на задължението на работодателя да поиска трудовата книжка.

Съгласно чл. 414, ал. 1 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с „имуществена санкция“ или „глоба“ в размер от 1500 до 15 000 лв. Определената „имуществена санкция“ е в законоустановения минимум от 1 500 лв., поради което същата не може да бъде намалена.

Относно приложението на чл. 415в, ал. 1 от КТ, касационният състав споделя изцяло изводите на СРС за неприложимост на тази разпоредба, като не намира за необходимо да ги преповтаря. За пълнота следва да се отбележи, че към момента на издаване на АУАН нарушението е било отстранено, но не са били отстранени последиците, настъпили за работника от него, поради което няма основание да се приеме, че извършеното нарушение представлява маловажен случай по смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение е законосъобразно и не са налице касационни основания за неговата отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл.27е от НЗПП, в размер на 100 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение на СРС от 27.07.2020 г. по НАХД № 6387/2020год. на СРС, НО, 108 състав.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сграда 1, ет. 5, офис 12, представлявано от управителя Г. Д., да заплати на ГИТ-С. сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.